

УДК 342.5¹(477)

Коваль Ганна Володимирівна

завідувач кафедри соціальної роботи, управління і педагогіки
Чорноморського державного університету ім. Петра Могили,
доктор наук з державного управління, доцент

Бадалова Ольга Сергіївна

заступник начальника Миколаївського міського управління юстиції,
аспірант кафедри державної політики і менеджменту
Чорноморського державного університету ім. Петра Могили

**НОРМАТИВНО-ПРАВОВІ МЕХАНІЗМИ РЕГУЛЮВАННЯ
КООРДИНАЦІЙНИХ ЗВ'ЯЗКІВ ДЕРЖАВНОЇ ВИКОНАВЧОЇ СЛУЖБИ
З ІНШИМИ ПРАВООХОРОННИМИ ОРГАНАМИ УКРАЇНИ**

Анотація. У статті розглядається процес законодавчої співпраці державної виконавчої служби з іншими правоохоронними органами на основі двох видів координації – комплексно-територіальної та відомчо-галузевої. Зокрема, автор зосереджує увагу на особливій ролі Міністерства юстиції України та його територіальних органів, на які безпосередньо покладено координуючі функції.

Ключові слова: держава, державна виконавча служба, Міністерство внутрішніх справ, Державна митна служба, координація, конфісковане майно, взаємодія.

Коваль А.В., Бадалова О.С. Нормативно-правовые механизмы регулирования координационных связей государственной исполнительной службы с другими правоохранительными органами Украины

Аннотация. В статье рассматривается процесс законодательного сотрудничества государственной исполнительной службы с другими правоохранительными органами на основе двух видов координации – комплексно-территориальной и ведомственно-отраслевой. В частности, автор сосредоточивает внимание на особенной роли Министерства юстиции Украины и его территориальных органов, на которые непосредственно возложены координирующие функции.

Ключевые слова: государство, государственная исполнительная служба, Министерство внутренних дел, Государственная таможенная служба, координация, конфискованное имущество, взаимодействие.

Koval. A.V., Badalova O.S. Legal mechanisms of regulating the state executive service coordination bonds with the other law enforcement agencies of Ukraine.

Annotation. This article discusses the process of the state executive cooperation with other law enforcement bodies on the bases of two types of coordination: the complex territorial and department branches. In particular the special role of the Ministry of justice in Ukraine and territorial bodies that are directly involved into coordinating role.

Key words: state, state executive office, the Ministry of internal affairs, State customs service, coordination, confiscated property, interaction.

Постановка проблеми у загальному вигляді. Для ефективної та успішної роботи Державної виконавчої служби недостатньо ухвалити

відповідні нормативно-правові акти – потрібно створити умови для їх ефективної діяльності. Для цього слід поліпшити матеріально-технічну базу державної виконавчої служби, зменшити її завантаженість, підвищити кваліфікацію її працівників, усунути значну кількість прогалин у законодавстві, що дозволяло маніпулювати законом як учасникам виконавчого провадження, так і працівникам державної виконавчої служби (далі – ДВС). Певний вихід з цієї ситуації було знайдено 2002 року шляхом прийняття низки актів Кабінетом Міністрів України та іншими правоохоронними органами щодо координації їх діяльності. Це Постанова Кабінету Міністрів України від 29 липня 2002 р. «Про заходи щодо підвищення ефективності діяльності органів державної виконавчої служби» [12], «Інструкція про порядок взаємодії органів внутрішніх справ України та органів державної виконавчої служби при примусовому виконанні рішень судів та інших органів (посадових осіб)», затверджена наказом Міністерства внутрішніх справ та Міністерства юстиції України від 25 червня 2002 р. № 607/56/5 [8], Наказ Міністерства юстиції України, Державної митної служби України від 17 серпня 2001 р. № 46/5/571, «Про затвердження Порядку передачі митними органами майна, конфіскованого за рішенням судів, органам державної виконавчої служби» [11].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Сучасний стан виконавчого провадження, регулювання координаційних зв'язків державної виконавчої служби з іншими правоохоронними органами стали предметом уваги багатьох наукових досліджень фахівців з державного управління, права та інших соціальних наук. Із притаманними цим наукам особливостями висвітлюється такі аспекти, як пошук оптимальних способів організації та забезпечення ефективності в діяльності державної виконавчої служби. Увагу вітчизняних науковців зосереджено на дослідженні основної діяльності Державної виконавчої служби України. Це праці таких відомих дослідників у сфері державного управління та юристів-практиків, як А. Васіна, Л. Гордієнко [2], Л. Гребьонкіна [1], О. Кузь [9], А. Мельник, А. Оболенський [2], Г. Стаднік

[14], О. Федькович [15], С. Фурса, Є. Фурси [16], М. Шупеня [17], С. Щербак [16] та ін.

Виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми. Однак залишаються недостатньо вивченими питання законодавчої співпраці державної виконавчої служби з іншими правоохоронними органами на основі двох видів координації – комплексно-територіальної та відомчо-галузевої.

Формулювання цілей статті. Метою цієї статті є дослідження та аналіз нормативно-правових механізмів регулювання координаційних зв'язків державної виконавчої служби з правоохоронними органами України.

Виклад основного матеріалу. Пошук оптимальних способів організації та забезпечення ефективності в діяльності органів ДВС, практика застосування законодавства про виконавче провадження зумовили внесення змін і доповнень до чинного на той час законодавства, що й було зроблено Верховною Радою України через закони України «Про виконавче провадження» та «Про державну виконавчу службу» [3; 4].

Відомо, що правоохоронні органи мають різну, чітко розмежовану компетенцію: вони організаційно самостійні і незалежні один від одного. Мета у них одна – зміцнення законності і правопорядку. Саме спільність мети передбачає потребу в координації їх діяльності, що сприяє кращому використанню сил і засобів державних органів, усуненню дублювання в їх роботі та перешкоджає такому положенню, коли відомчі інтереси ставляться вище за загальнодержавні.

Єдність завдань і кінцева мета, що стоять перед органами юстиції – державною виконавчою службою, органами внутрішніх справ, прокуратурою, судами і митною службою, з одного боку, і різні організаційно-правові основи, адміністративна незалежність цих органів один від одного, з іншого, потребують взаємного в сил і можливостей на користь досягнення спільних цілей.

На сьогодні розроблено систему координаційних зв'язків державних і органів в центрі і на місцях, удосконалено їх принципи, види і форми. Координація діяльності державної влади спільно з правоохоронними органами щодо боротьби із злочинністю є пріоритетним завданням держави і полягає в такому:

- дотримання законності при здійсненні заходів;
- планова основа координації;
- компетенції кожного органу, невтручання у виняткову компетенцію інших органів;
- ініціативи кожним органом;
- рівність прав учасників координації, їх самостійність у здійсненні прийнятих рекомендацій.

Сьогодні на практиці здійснюється два основних види координації та взаємодії – комплексно-територіальна і відомчо-галузева. Перша полягає в розробці, обговоренні і здійсненні всієї сукупності соціально-економічних, організаційних, правових заходів у межах певного регіону. Друга – у координації діяльності державних органів і громадських організацій щодо пропаганди правових знань і правового виховання населення. Особлива роль у цьому процесі належить Міністерству юстиції України і його органам, на які безпосередньо покладено функції з координування. Координація взаємодії здійснюється не лише за допомогою відповідних структурних підрозділів органів юстиції, але і через координаційно-методичні ради з правової освіти населення. Такі міжвідомчі консультативні органи діють при міських і районних управліннях юстиції.

Координація, як правило, полягає в плануванні і проведенні тих чи інших заходів. При цьому вона не повинна суперечити правовим і організаційним основам діяльності органів, що беруть участь у ній і діють у межах своєї компетенції згідно з розробленими координаційними планами, які складаються на певний календарний період (як правило, на рік).

На досягнення потрібних цілей такі форми реалізації спільних заходів, як проведення, а потім обговорення їх підсумків на координаційних радах із залученням представників зацікавлених організацій, унесення пропозицій та рекомендацій до відповідних органів тощо.

Законодавчо закріплено і співпрацю з органами прокуратури, що регулюється спільним наказом № 642/5/32 від 13.04.2009 р. між Генеральною прокуратурою і Мін'юстом «Про затвердження Порядку взаємодії органів державної виконавчої служби та органів прокуратури при направленні та розгляді подань державних виконавців про притягнення винних осіб до кримінальної відповідальності» [10]. У ньому зазначається, що з метою забезпечення взаємодії органів державної виконавчої служби та прокуратури за примусового виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб) слід забезпечити повний та своєчасний розгляд органами прокуратури подань державних виконавців про притягнення винних осіб до кримінальної відповідальності. Цей Порядок спрямовано на забезпечення ефективної взаємодії між органами державної виконавчої служби та прокуратури з питань притягнення винних осіб до кримінальної відповідальності. У разі умисного невиконання службовою особою вироку, рішення, ухвали чи постанови суду, що набрали законної сили, або перешкоджання виконанню, розтрата, відчуження, приховування, підміни, пошкодження майна або інших незаконних дій з майном, на яке накладається арешт або яке описано, чи порушення обмеження права користуватися таким майном, що здійснене особою, якій це майно ввірено; здійснення представником банківської або іншої фінансової установи банківських операцій з коштами (вкладами), на які накладено арешт, вчинення опору державному виконавцеві, представникові влади чи працівникові правоохоронного органу при проведенні виконавчих дій; наявності ознак іншого злочину, віднесеного законом до підслідності прокуратури, винну особу може бути притягнуто до кримінальної відповідальності.

Подання про притягнення винної особи до кримінальної відповідальності надсилаються до відповідного органу прокуратури за місцем вчинення злочину. Органи прокуратури розглядають подання державних виконавців про притягнення осіб до кримінальної відповідальності та ухвалюють рішення згідно з вимогами Кримінально-процесуального кодексу України. Про прийняте рішення повідомляється відповідний орган державної виконавчої служби. У разі невідповідності подання вимогам, визначеним чинним законодавством, органи прокуратури повертають матеріали до органу державної виконавчої служби для доопрацювання [10].

Однак на практиці застосування цього Порядку, як правило, є незначним, оскільки письмового пояснення боржника про причини невиконання судового рішення, перешкоджання його виконанню або вчинення іншого протиправного діяння майже неможливо відібрати, а отже, даліше провадження цих матеріалів прокуратурою зупиняється з об'єктивних причин. Тому проведення щоквартальних взаємозвірок органами ДВС і прокуратури щодо результатів розгляду подань державних виконавців є неефективними.

Повнота і реальність захисту порушеного, оскаржуваного або невизнаного права недопустимі без стадії виконання судового рішення. На їх значення вказує стаття 1 Закону України «Про виконавче провадження», у якій зазначено, що виконавче провадження як завершальна стадія судового провадження та примусове виконання рішень інших органів (посадових осіб) – це сукупність дій органів і посадових осіб, визначених цьому Законі, що спрямовані на примусове виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб), які провадяться на підставах, у межах повноважень та спосіб, визначений цим Законом, іншими нормативно-правовими актами, прийнятими відповідно до цього Закону та інших законів, а також рішеннями, що відповідно до цього Закону підлягають примусовому виконанню [16].

В Україні ця стадія не входить до предмета правового регулювання законодавства. У зв'язку з цим одним із проблемних аспектів забезпечення

потрібної ефективності виконавчого провадження в Україні є встановлення оптимального механізму взаємин – взаємодії державної виконавчої служби з органами державної влади та місцевого самоврядування.

Ще одним кроком ефективного виконання судових рішень та налагодження взаємодії з іншими правоохоронними органами є спільний наказ Міністерства юстиції України і Державної митної служби № 1833/5/934 від 12.10.2009 р. «Про затвердження Порядку взаємодії органів державної виконавчої служби і митних органів при переданні майна, конфіскованого за рішенням судів, та розпорядженні ним» [11].

Порядок взаємодії органів державної виконавчої служби та митних органів під час передання майна, конфіскованого за рішенням суду, та розпорядження ним розроблено відповідно до Митного кодексу України та Закону України «Про виконавче провадження» з метою регулювання механізму передання вилученого митними органами та конфіскованого за судовими рішеннями майна органами державної виконавчої служби, дальшого інформування про здійснене розпорядження ним та взаємодії представників митних органів та державних виконавців.

Метою такої взаємодії є забезпечення виконання завдань з мобілізації коштів із Державного бюджету України шляхом вжиття заходів щодо забезпечення визначення реальної вартості конфіскованого майна, а також якісного і своєчасного оформлення потрібних документів у роботі з конфіскованим майном.

Облік, попередня оцінка, а також відповідальність за зберігання конфіскованого за рішенням судів майна до моменту його вилучення державним виконавцем або передачі торговельній організації покладаються на митні органи та здійснюються відповідно до Порядку обліку, зберігання, оцінювання вилученого митними органами майна, щодо якого винесено рішення суду про конфіскацію, передачі його органам державної виконавчої

служби і розпорядження ним, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 26.12.2001 р. № 1724 [13].

З метою забезпечення розпорядження конфіскованим майном начальниками відділів державної виконавчої служби, що здійснюють виконання рішень про конфіскацію майна, вилученого митними органами, утворюються комісії. Засідання комісії відбуваються на вимогу державного виконавця у встановлений ним строк та є повноважними в разі присутності не менше 2/3 членів комісії. Під керівництвом представника органу державної виконавчої служби відбувається засідання комісії.

Для своєчасного визначення вартості майна після нарахування всіх податків і зборів, що підлягають сплаті при переміщенні зазначеного майна через митний кордон України, митний орган розпочинає вчиняти дії щодо оформлення відповідної довідки.

Опис та арешт майна проводяться у строк не пізніше п'яти днів з моменту відкриття виконавчого провадження.

Довідка митному органу про визначення вартості майна після нарахування всіх податків і зборів, що підлягають сплаті при переміщенні зазначеного майна через митний кордон, є невід'ємною частиною кожного примірника акта опису й арешту майна. Копія довідки передається в процесі опису й арешту майна через державного виконавця суб'єкту оціночної діяльності для зарахування ним під час визначення ринкової вартості майна.

У разі незгоди державного виконавця чи представника митного органу зі звітом про оцінювання майна з ініціативи особи, що заперечує, ухвалюється рішення про проведення його рецензування в порядку, установленому законодавством.

Заборонено передавання на реалізацію або безоплатну передачу конфіскованого майна до повного узгодження оцінки такого майна державним виконавцем і митним органом.

У разі коли передане на реалізацію майно не продано впродовж двох місяців, воно підлягає переоцінці. Державний виконавець переоцінює майно за участю представника спеціалізованої торговельної організації в присутності представників митного органу, органу державної податкової служби та фінансового органу.

Якщо зберігачем майна визначено митний орган, то державний виконавець після визначення на конкурсних умовах спеціалізованої торговельної організації повідомляє про те митний орган і визначає на один із наступних десяти робочих днів строк передачі майна.

Митні органи мають право розпоряджатися в установленому законом порядку майном, що швидко псується або має обмежений термін зберігання. Швидкопсувне майно передається митним органом для реалізації, а за наявності ознак псування, непридатності до використання чи загрози санітарно-епідеміологічному благополуччю населення – для утилізації, знищення чи на переробку, з дотриманням вимог чинного порядку розпорядження відповідною категорією майна.

У разі якщо митний орган здійснив розпорядження майном до винесення рішення суду про його конфіскацію, митний орган негайно після отримання постанови про відкриття виконавчого провадження надає державному виконавцю інформацію про спосіб розпорядження майном з доданням копій підтверджувальних документів. Після отримання цих документів державний виконавець закінчує виконавче провадження [13].

Під час ухвалення комісією рішення про безоплатну передачу майна орган державної виконавчої служби розміщує інформацію щодо цього майна на веб-сайті з питань реалізації арештованого державними виконавцями майна. Якщо впродовж місяця з моменту розміщення повідомлення жодна з осіб, яким надано право безоплатного отримання майна, не звернулася до державного виконавця щодо його отримання, державний виконавець виносить на розгляд комісії питання щодо знищення (утилізації) майна. Рішення щодо знищення

(утилізації) ухвалюється також у разі, якщо за рішенням комісії майно не було безоплатно передано жодній з осіб, які виявили бажання його отримати. Якщо механізм знищення (утилізації) відповідно до наданих рекомендацій або приписів спеціально уповноважених органів виконавчої влади, які здійснюють державний контроль і нагляд за обігом, якістю і безпекою продукції, не вимагає технологічного оброблення, таке знищення може бути проведене комісією самостійно.

Знищення й утилізація іншого майна здійснюється із залученням організацій, що отримали необхідні ліцензії, мають обладнання і досвід, потрібний для проведення такої роботи. Рішення про визначення такої організації ухвалюється комісією.

У разі реалізації, знищення, утилізації, переробки або безоплатного передання конфіскованого майна державний виконавець вносить відповідну постанову про закінчення виконавчого провадження, копію якого додатково скеровує до митного органу.

Якщо ж майно надійшло в розпорядження державного виконавця (передано ним на зберігання суб'єкту господарювання чи спеціалізованій торговельній організації), орган державної виконавчої служби забезпечує повернення майна митному органу для дальшого його оформлення та видачі власнику. Повернення майна митному органу здійснюється на підставі матеріальної довіреності та оформлюється актом приймання-передачі і зберігача майна митного органу.

Щокварталу між органами державної виконавчої служби та митним органом проводиться звірка щодо розпорядження конфіскованим майном і складається відповідний акт. Узагальнений акт направляється органами державної виконавчої служби та митними органами до Департаменту державної виконавчої служби Міністерства юстиції України та до Державної митної служби України.

Наприкінці календарного року комісії в складі представників органу державної виконавчої служби та митного органу проводять суцільну перевірку наявності конфіскованого майна, переданого на зберігання та реалізацію, у всіх місцях його зберігання, зокрема в митних органах і спеціалізованих торговельних організаціях.

Отже, проаналізувавши нормативно-правові механізми регулювання координаційних зв'язків державної виконавчої служби з правоохоронними органами, ми дійшли висновку що для підвищення їх ефективності слід:

- підвищити відповідальність працівників ДВС;
- удосконалити координацію дій між органами ДВС, прокуратурою, митницею, органами внутрішніх справ;
- з боку держави підвищити контроль за виконанням службових обов'язків працівників відповідних служб.

Список використаних джерел

1. Гребьонкіна Л. І. Мета та завдання державної виконавчої служби / Гребьонкіна Л. І. // Право України. – 2000. – № 2. – 124 с.
2. Державне управління : навч. посіб. / А. Ф. Мельник, О.Ю. Оболенський, А.Ю. Васіна, Л.Ю. Гордієнко; за ред. А. Ф. Мельник. – К.: Знання-Прес, 2003. – 343 с.
3. Закон України «Про виконавче провадження» від 21 квітня 1999 р. № 606-XIV. // Відомості Верховної Ради. – 1999. – № 24. – Ст. 207.
4. Закон України «Про державну виконавчу службу» від 24 березня 1998 р. // Відомості Верховної Ради. – 1998. – № 36–37. – Ст. 243.
5. Закон України «Про виконавче провадження», прийнятий Верховною Радою України 21.04.1999 N 606-XIV [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.nau.ua/doc>.
6. Законодавство України про виконавче провадження: Науково-практичний коментар / кол. авторів : Ємельянова І.І., Нижник А.І., Павлова Л.М. та ін. – К.: Видавничий Дім «Ін Юре», 2001. – 472 с.
7. Інструкція про проведення виконавчих дій, затверджена наказом Міністерства юстиції України від 15 грудня 1999 р. № 74/5 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0865-99>.
8. «Інструкція про порядок взаємодії органів внутрішніх справ України та органів державної виконавчої служби при примусовому виконанні рішень судів та інших органів (посадових осіб)», затверджена наказом Міністерства внутрішніх справ та Міністерства юстиції України від 25 червня 2002р. № 607/56/5 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0541-02>.
9. Кузь О. Р. Новели виконавчого провадження / Кузь О. Р. // Бюлетень Міністерства Юстиції № 3(березень), 2011. – 79 с.
10. Наказ № 642/5/32 від 13.04.09р. «Про затвердження Порядку взаємодії органів державної виконавчої служби та органів прокуратури при направленні та розгляді подань державних

- виконавців про притягнення винних осіб до кримінальної відповідальності» зареєстрований Мін'юстом 14.04.2009р. № 333/16349.
11. Наказ № 1833/5/934 від 12.10.09р. «Про затвердження Порядку взаємодії органів державної виконавчої служби і митних органів при переданні майна, конфіскованого за рішенням судів, та розпорядженні ним» зареєстрований Мін'юстом 23.10.2009 р. № 987/16994.
 12. Постанова Кабінету Міністрів України від 29 липня 2002 р. № 1087 «Про заходи щодо підвищення ефективності діяльності органів державної виконавчої служби» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.nau.ua/doc>
 13. Постанова Кабінету міністрів України від 26 грудня 2001 р. № 1724 «Про порядок обліку, зберігання, оцінки вилученого митними органами майна, щодо якого винесено рішення суду про конфіскацію, передачі цього майна органам державної виконавчої служби і розпорядження ним» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/laws>
 14. Стаднік В. Г. ДВС: новий статус та законодавчі новації / Стаднік В. Г. // Бюлетень Міністерства Юстиції № 3(березень). – 2001. – 89 с.
 15. Федькович О. Р. Роль органів юстиції України в організації та забезпеченні правосуддя / Федькович О. Р. // Право України. – 2004. – № 10. – 78 с.
 16. Фурса С.Я. Закони України «Про державну виконавчу службу», «Про виконавче провадження», «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини»: Науково-практичний коментар / Фурса С.Я., Фурса Є.І., Щербак С.В. – К : Видавець Фурса С.Я.: КНТ, 2008. – 1172 с.
 17. Шупеня М. М. Проблеми діяльності державної виконавчої служби та можливі шляхи їх врегулювання / Шупеня М. М. // Бюлетень Міністерства юстиції України. – 2000. – №4. – 114 с.

Statement of the problem. For efficient and successful operation of the State Executive Service must create conditions for their effective operation. This should improve the physical infrastructure of the state executive service, reduce its workload, improve the skills of its employees, to eliminate a significant number of gaps in the law.

Urgency. The current situation of enforcement, regulation coordination bonds of the state executive service with other law enforcement agencies have become the subject of attention of many research specialists of public administration, law and other social sciences.

The purpose of the article – to research and analysis the legal mechanisms of regulate coordination bonds of the state executive service with law enforcement agencies in Ukraine.

Our task was to study – to research the questions of judicial cooperation state executive service with other law enforcement agencies based on two types of coordination – a complex-territorial and departmental-branch.

Summary. Law enforcement agencies have clearly defined competence. They are organizationally separate and independent of each other. They have one purpose – to strengthen law and order. That common of purpose involves the need to coordinate their activities. This facilitates better utilization capabilities of state agencies, eliminate duplication in their work and prevent the situation where departmental interests are put above the national.

Today, present the system of coordination bonds and government agencies in central and local levels, improved their principles, types and shapes. Coordination of government together with the police to combat crime is a priority for the state:

- the rule of law in the implementation of measures;
- plane basis coordination;
- competence of each authority, non-interference in the exclusive competence of other bodies;
- initiative authority;
- equality of rights of participants coordinate their independence in the implementation of the recommendations adopted.

Today, at the practice is carried out two main types of coordination and interaction – the complex-territorial and departmental-branch. The first is the development, discussion and implementation of the totality of social, economic, organizational and legal measures in a particular region. Second – to coordinate activities of state organs and NGOs to promote legal knowledge and legal education of the population. A special role in this process belongs to the Ministry of Justice of Ukraine and its agencies that are directly charged with coordination.

Coordination is in the planning and conduct of certain activities. However, it must not contradict the legal and institutional framework of the activities involved in

it and act within their jurisdiction in accordance with the established coordination plans that are prepared on a calendar period.

To achieve the desired purposes are the implementation of joint activities as holding, discuss their results in coordination councils involving representatives of the interested organizations to submit proposals and recommendations to the relevant authorities and others.

Conclusions and outcomes. To improve the efficiency of legal and regulatory mechanisms to regulate coordination bonds of the state executive service and law enforcement agencies need to:

- increase the responsibility of ICE;
- improve coordination between authorities ICE, prosecutors, customs, law enforcement bodies;
- from the government more control over the execution of their duties employees of the service.

It is worth examining further.